

Sygnatura akt I C 3494/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14-03-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 14-03-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę 19 499,00 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 19.125,00 zł (dziewiętnaście tysięcy sto dwadzieścia pięć złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.08.2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.053,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 3494/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 marca 2018r.

Powód A. W. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) w W. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 19.498,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.08.2016r. do dnia zapłaty tytułem niewypłaconej części odszkodowania w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z uszkodzeniem pojazdu jednośladowego należącego do powoda w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 19 lipca 2016r. Nadto powód domagał się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśniono, że pozwana uznając swoją odpowiedzialność co do zasady wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 6.640 zł. W ocenie powoda przyznana kwota nie rekompensuje doznanej przez niego szkody. Powód zakwestionował dokonaną przez pozwaną wycenę wartości uszkodzonego pojazdu sprzed kolizji, argumentując, że wycena roweru powoda została dokonana na podstawie wycen zawartych w katalogu dla rowerów innego typu niż rower uszkodzony. Ponadto pozwana bezpodstawnie przyjęła amortyzację w wysokości 20% z tytułu zużycia eksploatacyjnego pojazdu. Powód sprecyzował, że kwota objęta żądaniem pozwu stanowi różnicę pomiędzy oszacowaną przez niego wartością roweru przed wypadkiem a wartością roweru uszkodzonego, pomniejszoną o dotychczas przyznane mu przez pozwaną odszkodowanie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, kwestionując roszczenie strony przeciwnej co do wysokości.

Motywuując swoje stanowisko pozwana zaoponowała wyliczeniu zaprezentowanemu w treści pozwu co do wysokości szkody doznanej przez powoda, a w szczególności sprzeciwiła się oszacowanej wartości roweru w stanie przed zdarzeniem, wartości pozostałości oraz braku zastosowania przy wyliczeniach amortyzacji. Ponadto, zdaniem pozwanej skoro powód dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu to winien przedstawić stosowne dokumenty potwierdzające poniesione koszty, w tym faktury lub rachunki. Pozwana zakwestionowała również datę początkową naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie wskazując, że winny one być naliczane od daty wyrokowania.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczas zaprezentowane stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2016r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd jednośladowy- rower, stanowiący własność powoda. Kierujący pojazdem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) nie zachował ostrożności i uderzył w tył roweru powoda, uszkadzając następujące elementy jednoślada:

1) dotyczące ramy C. M.:

a) złamanie tylnego trójkąta ramy po stronie lewej 12 cm od miejsca mocowania osi koła tylnego,

b) wygięcie haka przerzutki tylnej przerzutki o 3,5 mm do środka osi ramy roweru,

2) dotyczące przerzutki tylnej:

a) obtarcie wózka przerzutki tylnej, wygięcie mocowania sprężyny naciągowej przerzutki,

3) dotyczące obręczy roweru R. M. 32:

a) koło przód: wygięcie obręczy koła (zcentrowanie), rozerwania rantu obręczy i uszkodzenia struktury powierzchni hamowania obręczy – prawa strona

b) koło tył: wygięcie koła (zcentrowanie), rozerwanie rantu obręczy, uszkodzenie struktury powierzchni hamowania obręczy – lewa strona,

4) dotyczące opon T. S.:

a) zerwanie z obręczy koła, odkształcenie gumy.

/bezsporne, nadto dowód: zgłoszenie szkody k.25, opinia sądowa k.70/

Sprawcą ww. kolizji był A. S. (1), kierujący pojazdem osobowym marki H. (...).

/bezsporne, nadto dowód: oświadczenie k. 27/

Sprawca szkody zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwaną, która w następstwie zgłoszenia szkody przez poszkodowanego w dniu 19 lipca 2016r. prowadziła postępowanie likwidacyjne pod nr 860/16/33/28. Procedura likwidacji szkody zakończyła się uznaniem szkody za całkowitą i przyznaniem powodowi odszkodowania w wysokości 6.640 zł.

/dowód: decyzja k. 18-19, kalkulacja prywatna k.20-22/

W dniu 12 września 2016r. pozwana wypłaciła powodowi przyznaną kwotę odszkodowania.

/bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie przelewu w dołączonych aktach szkody nr 860/16/33/28/

Rower powoda to rower zbudowany na ramie C. M. czarny mat, rozmiar 58 o nr (...). To nie jest seryjny rower dostępny w sprzedaży w sklepach czy hurtowniach rowerowych. Został zmontowany w 2015 roku przy użyciu najwyższej jakości części na indywidualne zamówienie powoda. Jednoślad powoda złożono z następujących podzespołów:

-rama C. M. rozmiar 58 cm o nr seryjnym (...) zbudowana z włókna węglowego oraz mieszkanki żywicy epoksydowej, kolor czarny mat,

-przerzutki tylnie Sram F. E. A. 2015r.,

-karbonowe obręcze kół R. M. 32 T UL (...)r.,

-opony (...) typ: sztyki.

/bezsporne, nadto faktura k.45 i tłumaczenie k.58, opinia sądowa k. 70, zdjęcia k.71-74/

Poniesioną przez powoda szkodę w związku z uszkodzeniem jego roweru nie można zakwalifikować jako szkody całkowitej.

Wartość szkody poniesionej przez powoda w związku z uszkodzeniem roweru podczas kolizji z dnia 19.07.2016r. wynosi łącznie 25.765 zł, w tym wartość uszkodzonej ramy - 16.932 zł, uszkodzonych kół- 8.278 zł, uszkodzonych opon- 164 zł, uszkodzonej przerzutki tylnej- 391 zł.

/dowód: opinia sądowa k.68-84 i k. 132/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych do akt przez strony postępowania, gdyż ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a nie budziły one również wątpliwości z urzędu i dlatego przyznano im pełną moc dowodową.

Na potrzeby niniejszej sprawy Sąd orzekający postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów jednośladowych A. S. (2), gdyż rozstrzygnięcie sporu wymagało specjalistycznej, fachowej wiedzy z zakresu oszacowania wartości poniesionej przez powoda szkody w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 19.07.2016r.

W opinii podstawowej z dnia 07.06.2017r. biegły ustalił zakres uszkodzeń roweru powoda i dokonał jego specyfikacji. Z treści sporządzonej opinii sądowej wynika, że biegły sądowy w celu ustalenia wysokości poniesionej przez powoda szkody zastosował metodę kosztów odtworzenia w podejściu kosztowym. W tym podejściu ustala się wartość przedmiotu wyceny w stanie nowym, a następnie tę wartość koryguje się o utratę wartości przedmiotu wyceny poprzez stopień zużycia wynikający z przyczyn fizycznych, funkcjonalnych i ekonomicznych. Biegły sądowy ustalił wartość każdego uszkodzonego (wskutek kolizji z dnia 19.07.2016r.) elementu w rowerze powoda w nowym stanie tj. wartość ramy rowerowej, kół rowerowych, opon rowerowych oraz przerzutki tylnej, pomniejszając wartość każdego z tych podzespołów o stopień zużycia. Biegły wyjaśnił, że ustalenie wartości części roweru marki C. będącego przedmiotem opinii zostało określone na podstawie katalogów oraz cenników producentów i dystrybutorów rowerów oraz części rowerowych, badań rynku, katalogów oraz storn internetowych związanych z tematyką rowerów oraz wiedzy i doświadczenia sporządzającego opinię.

Biegły sądowy, po sporządzeniu wszystkich wyliczeń wskazał, że wartość szkody poniesionej przez powoda w związku z uszkodzeniem pojazdu-roweru podczas kolizji wynosi 25.765 zł.

W wyniku złożonych przez stronę pozwaną zastrzeżeń (k.98-99), biegły sądowy sporządził opinię uzupełniającą, w której w całości podtrzymał dotychczas prezentowane stanowisko. Biegły odpowiadając na zarzuty pozwanej szczegółowo wyjaśnił na podstawie jakich materiałów źródłowych ustalił wartość poszczególnych elementów uszkodzonego roweru. Ponadto wskazał, że w przedmiotowym wypadku nie występuje stopień zużycia ramy i kół roweru z przyczyn ekonomicznych, a także nie można określić stopnia jego zużycia z przyczyn funkcjonalnych,

ponieważ uszkodzony rower powoda był topowym, zadbanym rowerem szosowym w idealnym stanie technicznym użytkowanym przez niewiele ponad rok. Biegły nie uwzględnił dodatkowego zużycia podzespołów roweru wynikającego z jego normalnej eksploatacji, ponieważ ani koła, ani opony ani żadne inne elementy roweru nie nosiły śladów nienormalnej eksploatacji. Odnośnie do metody wyliczenia doznanej przez powoda szkody biegły sądowy wskazał, że w świetle niniejszej sprawy niezasadne jest określenie szkody powoda za pomocą metody dyferencyjnej (zastosowanej w postępowaniu likwidacyjnym przez pozwaną), ponieważ nie został uszkodzony cały rower, a jedynie jego kilka elementów. W ocenie biegłego właśnie z tego powodu wycena wartości roweru jako całości oraz wycena stopnia zużycia całości roweru w tej sprawie jest niezasadna.

W kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 12.02.2018r. biegły sądowy podtrzymał swoje stanowisko co do tego, że szkodę poniesioną przez powoda w związku z uszkodzeniem jego roweru nie można zakwalifikować jako szkody całkowitej. W ocenie biegłego wartość zakupu nowej ramy roweru oraz podzespołów niezbędnych do przywrócenia roweru do stanu sprzed wypadku po pomniejszeniu o wartość zużycia nie przewyższa wartości roweru w dniu wypadku przed zaistnieniem szkody.

Oceniając sporządzone przez biegłego opinie należy podkreślić, że z uwagi na profesjonalność i bezstronność osób, które je sporządziły trudno jest je podważyć, mimo zgłoszonych zarzutów. Zgodnie z treścią postanowienia Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000r. (sygn. akt I CKN 1170/98 OSN 2001/4/64) opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Pozwana nie wykazała przekonująco aby treść opinii lub wysnute wnioski naruszały którekolwiek ze wskazanych kryteriów. W ocenie Sądu stawiane przez pozwaną zarzuty świadczyły niejako o niezrozumieniu wniosków opinii sądowej. W ocenie Sądu orzekającego biegły dokonał wyczerpującej analizy przedmiotu opinii i ustalił fakty istotne z punktu widzenia przedmiotu analizy poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej postanowienia z dnia 6 marca 2016r., po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowego roweru. Biegły szczegółowo wyjaśnił wyciągnięte z materiału badawczego konkluzje, odpowiedział na zadane pytania nie pozostawiając żadnych wątpliwości. W związku z czym Sąd doszedł do przekonania, że wszystkie opinie całościowo stanowią cenny dowód w sprawie, gdyż zostały sporządzone w oparciu o specjalistyczną wiedzę, a wywód w nich zawarty jest logiczny i spójny.

Sąd orzekający oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego (wniosek k.139-140). Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w świetle niniejszej sprawy nie istnieje potrzeba dopuszczenia takiego dowodu, bowiem sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy opinie sądowe (w tym jedna podstawowa i dwie uzupełniające) dostatecznie wyjaśniły okoliczności objęte tezą dowodową, a co istotne nie zawierają żadnych istotnych braków, luk czy sprzeczności. Wręcz przeciwnie, opinie sądowe sporządzone przez biegłego A. S. (2) są przekonująco umotywowane, rzeczowe, konsekwentne, spójne i odpowiadają na postawione tezy dowodowe, o czym świadczy zaprezentowana w uzasadnieniu niniejszego orzeczenia argumentacja.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie powoda w charakterze strony na okoliczności związane z zakupem uszkodzonego roweru C. M., jego uszkodzeniem w dniu 19.07.2016r. dokonaniem ewentualnej naprawy uszkodzonego roweru (wniosek k. 31), jako nie mający znaczenia dla istoty rozstrzygnięcia. Fakt uszkodzenia przedmiotowego roweru był bezsporny między stronami, natomiast okoliczności związane z zakupem roweru nie miały żadnego znaczenia dla ustalenia wartości uszkodzonego roweru przed kolizją z dnia 19.07.2016r. Ponadto, brak było podstaw do czynienia ustaleń w zakresie wartości uszkodzonego roweru w stanie nieuszkodzonym z uwagi na to, że w uszkodzonym pojeździe nie wystąpiła szkoda całkowita.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem roszczenia powoda było odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu jednoślada powoda z tytułu gwarancyjnej odpowiedzialności pozwanej jako ubezpieczyciela sprawy.

Przystępując do oceny prawnej zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazać należy, iż pewne okoliczności nie były między stronami sporne. Poza sporem było to, że w dniu 19 lipca 2016 roku doszło do uszkodzenia roweru powoda wskutek kolizji drogowej, a sprawca szkody zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwaną, który uznała szkodę jako całkowitą i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 6.640 zł. Okoliczności bezsporne nie wymagały przeprowadzenia postępowania dowodowego (art. 217 § 2 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c.). Spór dotyczył natomiast wysokości żadanego przez powoda odszkodowania. Od momentu wdania się w spór, pozwana kwestionowała wysokość zgłoszonego przez powoda roszczenia oraz datę początkową naliczania odsetek. Pozwana reprezentowała bowiem stanowisko, że dotychczas wypłacone odszkodowanie rekompensowało w całości poniesioną przez powoda szkodę.

Określone żądanie i przytoczone przez powoda fakty sytuują jego roszczenie na płaszczyźnie odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym przede wszystkim na tle odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela sprawcy szkody uregulowanej w ustawie z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U.2018, 473, dalej ustawa OC). Rozpoczynając zatem rozważania w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej w przedmiocie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu jednośladowego, należy wskazać co następuje.

Obowiązek pokrycia przez pozwanego szkody, jaka nastąpiła w wyniku zdarzenia podczas którego doszło do uszkodzenia pojazdu poszkodowanego wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącej pozwanego ze sprawcą szkody. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na pozwanego obowiązek wyrównania szkody w razie zajścia ryzyka objętego umową ubezpieczenia (art. 19 ust. 1 ustawy OC). Poszkodowany związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej sprawcy uprawniony był dochodzić swoich roszczeń bezpośrednio od pozwanego. Jak już wspomniano, kwestia odpowiedzialności sprawcy szkody nie była przedmiotem sporu. Pozwany dotychczas wypłacił odszkodowanie, kwalifikując uprzednio szkodę jako całkowitą, w wysokości 6.640 zł.

Przesłankami odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest w istocie nie tylko fakt zawarcia umowy ubezpieczenia OC ze sprawcą szkody, ale również fakt powstania szkody oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem skutkującym powstaniem szkody a uszczerbkiem majątkowym poszkodowanego. Spełnienie się tych przesłanek to warunek sine qua non do uwzględnienia roszczenia powódki. Sam bowiem fakt wyrządzenia szkody w następstwie wypadku komunikacyjnego, nota bene który w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest niewątpliwy i niekwestionowany, nie stanowi wystarczającej przesłanki do uznania zasadności zgłoszonego przez stronę powodową roszczenia odszkodowawczego. Konieczne w tym względzie było również wykazania zaistnienia jeszcze innej przesłanki odszkodowawczej, a mianowicie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wyrządzającym szkodę a szkodą. Stosowanie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Związek ten istnieje wówczas i tylko wówczas, gdy w następstwie kolejnych przyczyn i skutków mamy do czynienia z takimi przyczynami, które normalnie wywołują dane skutki (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 03.03.2016r., sygn. akt I ACa 1661/15, LEX nr 2004524).

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy powód zdołał wykazać istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 19 lipca 2016r., a uszczerbkiem majątkowym powoda. Uszkodzenie niektórych podzespołów roweru powoda było bowiem normalnym skutkiem wspomnianego wypadku drogowego, gdyż niewątpliwie koszt naprawy uszkodzonego pojazdu stanowił ubytek w majątku poszkodowanego, który nie powstałby, gdyby do wypadku nie doszło.

Jak już wspomniano spór sprawdzał się do określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela, a dla ustalenia zakresu odszkodowania wypłacanego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC właściwe są przepisy kodeksu cywilnego dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja. W świetle przepisów kodeksu cywilnego zasadą jest, że naprawienie szkody

obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.). Polega ono, według wyboru poszkodowanego, albo na przywróceniu do stanu poprzedniego, albo też na rekompensacie pieniężnej. Gdyby jednak przywrócenie do stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do świadczenia pieniężnego (art. 363 § 1 k.c.). Ta ogólna reguła doznaje w stosunku do poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym pewnego ograniczenia, gdyż pozwana jest zobowiązana w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z obowiązkowego ubezpieczenia OC jedynie do wypłaty odszkodowania pieniężnego (zob. wyrok SN z 11.12.1997r., I CKN 385/97, LEX nr 50530).

W myśl utrwalonego stanowiska judykatury odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z 13.06.2003r., sygn. akt III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Zgodnie ustaloną regułą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) powód w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinien był wykazać, iż na pozwanej ciążył obowiązek wypłaty odszkodowania na jego rzecz w wysokości dochodzonej pozwem. Koniecznym było zatem udowodnienie roszczenia co do zasady i co do wysokości. Natomiast pozwana była zobowiązana udowodnić okoliczności wyłączające jej odpowiedzialność co do zasady lub wykazanie, że szkoda poszkodowanego została już naprawiona poprzez wypłatę odszkodowania w wysokości 6.640 zł w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Gwarancję obiektywnych ustaleń stwarza możliwość posiłkowania się opinią biegłego. Odpowiedni wniosek dowodowy zostały zgłoszone przez powoda, któremu Sąd dał wyraz wydając postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości szkody poniesionej przez powoda. Po szczegółowej analizie akt sprawy, dokonaniu oględzin uszkodzonego roweru oraz na podstawie zdobytej wiedzy i doświadczenia, biegły wskazał, że wartość szkody poniesionej przez powoda w związku z uszkodzeniem pojazdu w dniu 19.07.2016r. wynosi 25.765 zł.

Mając na uwadze, że powyższa opinia została sporządzona w sposób rzetelny, w oparciu o specjalistyczną wiedzę, a wniesione do niej zastrzeżenia przez pozwaną stanowiły w istocie wyraz subiektywnej oceny opinii biegłego przez stronę, Sąd podzielił wnioski w niej zawarte w całości. Należało zatem uznać, że całkowita wartość kosztów naprawy przedmiotowego roweru wynosi 25.765 zł. W związku z faktem, że pozwana wypłaciła dotychczas powodowi odszkodowanie w wysokości 6.640 zł, to zasądzić należało na rzecz powoda kwotę odszkodowania odpowiadającą różnicy oszacowanej kwoty tytułem szkody poniesionej przez powoda i dotychczas wypłaconej kwoty tytułem odszkodowania (25.765 zł – 6.640 zł = 19.125 zł). Różnica wynosi 19.125 zł i w tym zakresie roszczenie powoda należało uwzględnić. Powództwo dalej idące podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Roszczenie powoda o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie znajduje podstawę prawną w art. 481 § 1 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Od cytowanej normy art. 14 ustawy OC wprowadza jednej wyjątek, stanowiąc, że wypłata odszkodowania przez zakład ubezpieczeń winna zatem nastąpić w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W świetle niniejszej sprawy, pozwana została powiadomiona o szkodzie w dniu 19 lipca 2016r., a więc już w dniu powstania szkody. W ocenie Sądu uzasadniało to dochodzenie odsetek przez powoda od dnia następującego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, a więc począwszy od dnia 19 sierpnia 2016r.

Z powyższych względów, na mocy przepisów art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 822 k.c., art. 824 § 1 k.c., w zw. z art. 436 § 1 k.c., art. 435 k.c. i art. 361 k.c. oraz art. 481 k.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 19.125 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.08.2016r. do dnia

zapłaty, jak w pkt I sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie w punkcie II części dyspozytywnej orzeczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje oparcie w treści normy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Biorąc pod uwagę rozstrzygnięcie, nie ulega wątpliwości, że powód wygrał ten proces w 98 %, a pozwany w 2 %, zatem Sąd zastosował zasadę wyrażoną w art. 100 zdanie drugie k.p.c., zgodnie z którą sąd może wyłożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądanie. Zdaniem Sądu z taką sytuacją mamy do czynienia w świetle niniejszego postępowania, stąd zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.053,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Na poniesione przez powoda koszty składały się następujące kwoty: 975 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (k.5), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k.6) oraz kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.Dz.U.2018.265) oraz kwoty łącznej 461,30 zł tytułem wykorzystanej części wpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego i tłumacza przysięgłego (k.60 i k. 91, dowód wpłaty k. 48).

SSR Katarzyna Porada-Łaska